

«Τώ ρα δε μένει πίστις, ελπίς, αγάπη, τα τρία ταύτα· μεγαλητέρα δε τούτων είναι η αγάπη»(Α΄ Κορινθίους, ιγ΄:13).

Σχετικά με το τι είναι πίστη, στην Καινή Διαθήκη αναφέρεται: **«είναι δε η πίστις, ελπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων έλεγχος ου βλεπομένων»**

(Εβραίους, ια΄:1). Διαβάζοντας το κεφάλαιο αυτό, της προς Εβραίους επιστολής, βλέπουμε τα κυριότερα παραδείγματα ανθρώπων που έζησαν στη Παλαιά Διαθήκη, με πίστη στο Θεό και στα λόγια Του, όπως τα έργα αυτών και τις ενέργειες του Θεού που αποδεικνυαν την γνησιότητα αυτής της πίστης και την ευαρέσκεια του Θεού σ' αυτή. Σαν συμπέρασμα αναφέρουμε το εδάφιο:

«χωρίς δε πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήση τις εις αυτόν διότι ο προσερχόμενος εις τον Θεόν πρέπει να πιστεύη ότι είναι και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας αυτόν»

(Εβραίους, ια΄: 6).

Στο τεύχος Σεπτεμβρίου 2013 είχαμε γράψει ότι ο άνθρωπος πρέπει να πιστέψει στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού ότι είναι ο Υιός του Θεού και μοναδικός σωτήρας και ότι αυτή η πίστη είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της πνευματικής οικοδομής κάθε πιστού. Ο Πατέρας Θεός συμμαρτυρεί σ' αυτή τη πίστη με το να γεννήσει 'άνωθεν' τον πιστό άνθρωπο, ο δε πιστός δίνει μαρτυρία αγαθής συνειδήσεως με το να βαπτισθεί στο νερό, υπακούοντας στην εντολή του Κυρίου Ιησού.

Αυτή η πίστη στον Υιό του Θεού, που ο Πατέρας Θεός απέστειλε Σωτήρα του κόσμου, λογίζεται από το Θεό σε δικαιοσύνη του αμαρτωλού ανθρώπου χωρίς των έργων του νόμου. Χαρακτηριστικό γραφικό παράδειγμα αυτής της κατά χάρη δικαίωσης είναι η σωτηρία του ενός από τους δύο ληστές που είχαν σταυρωθεί μαζί με τον Κύριο. Επί πλέον αναφέρουμε ότι η δικαιοσύνη σαν αποτέλεσμα της πίστης στα λόγια του Θεού, αναφέρεται και για τον Αβραάμ που έζησε πριν από το καθεστώς του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης. Διαβάζουμε σχετικά: **« Διότι εάν ο Αβραάμ εδικαιώθη εκ των έργων, έχει καύχημα, αλλ' ουχί ενώπιον του Θεού. Επειδή τι λέγει η γραφή; Και επίστευσεν Αβραάμ εις τον Θεόν, και ελογίσθη εις αυτόν εις δικαιοσύνην. · Εις δε τον εργαζόμενον ο μισθός δεν λογίζεται ως χάρις, αλλ' ως χρέος εις τον μη εργαζόμενον όμως, πιστεύοντα δε εις τον δικαιούντα τον ασεβή, η πίστις αυτού λογίζεται εις δικαιοσύνην Δεν εγράφη δε δι' αυτόν μόνον, ότι ελογίσθη εις αυτόν, αλλά και δι' ημάς, εις τους οποίους μέλλει να λογισθή, τους πιστεύοντας εις τον αναστήσαντα εκ νεκρών ν Ιησούν τον Κύριον ημών ν· όστις παρεδόθη δια τας αμαρτίας ημών ν, και ανέστη δια την δικαίωσιν ημών ν»** (Ρωμαίους,δ΄:2-5, 23-25). Δηλαδή ο Αβραάμ, προεικόνιζε την δικαίωση εκ πίστεως που θα ερχόταν σε όσους πιστεύουν στο λυτρωτικό έργο του Κυρίου

Ιησού Χριστού.

Αφού βέβαια πιστέψει ο άνθρωπος και αναγεννηθεί, συνεχίζει μια πορεία με τον Χριστό, κάνοντας το θέλημά Του, το οποίο είναι ο αγιασμός του ανθρώπου. Ο Κύριος, θέλει να καταλάβουμε ότι δεν πρέπει να στηριζόμαστε στις δυνάμεις μας, αλλά να τον εμπιστευόμαστε σε κάθε δυσκολία που περνάμε στη ζωή μας και να υπομένουμε χωρίς γογγυσμό την παιδεία Του, έτσι ώστε να περιμένουμε την έκβαση που θα κάνει στη δοκιμασία με αποτέλεσμα να αυξανόμαστε στη πίστη και γενικά στο καρπό του Αγίου Πνεύματος. Αυτό ήθελε ο Κύριος να καταλάβει ο λαός Ισραήλ που για σαράντα χρόνια περιφερόταν μέσα στην έρημο: **«Και θέλεις ενθυμείσθαι πάσαν την οδόν, εις την οποίαν σε ωδήγησε Κύριος ο Θεός σου τα τεσσαράκοντα ταύτα έτη εν τη ερήμω, δια να σε ταπεινώ σης, να σε δοκιμάσῃ, δια να γνωρίσῃ τα εν τη καρδιά σου, εάν θέλῃς φυλάξῃς τας εντολάς αυτού ή ουχί. Και σε εταπείνωσε, και σε έκαμε να πεινάσεις, και σε έθρεψε με μάννα, (το οποίον δεν εγνώ ριζες, ουδέ οι πατέρες σου εγνώ ριζον), δια να σε κάμῃ να μάθῃς ότι ο άνθρωπος δεν ζῇ με μόνον άρτον, αλλ' ο άνθρωπος ζῇ με πάντα λόγον εξερχόμενον εκ του στόματος του Κυρίου»**

(Δευτερονόμιον, η΄:2-3). Διαβάζοντας συνεπώς το γραμμένο λόγο του Θεού, βλέπουμε ότι η εν Χριστώ πορεία μας, είναι μια πορεία όπου μαθαίνουμε να περπατάμε δια πίστεως. Επί πλέον, ο απόστολος Παύλος τονίζει:

«Έχοντες λοιπόν το θάρρος πάντοτε, και εξεύροντες, ότι ενόσω ενδημούμεν εν τω σώ ματι, αποδημούμεν από του Κυρίου (διότι περιπατούμεν δια πίστεως, ουχί δια της όψεως) θαρρούμεν δε, και επιθυμούμεν μάλλον να αποδημήσωμεν από του σώ ματος, και να ενδημήσωμεν προς τον Κύριον»

(Β΄ Κορινθίους, ε΄: 6-8). Βέβαια για να έχουν αυτά τα εδάφια εφαρμογή στη ζωή μας, φανερή προϋπόθεση είναι η αγάπη μας στο Κύριο να βρίσκεται πάνω από οτιδήποτε άλλο στη ζωή μας.

Όσο αφορά το γνωστό διλλημα πίστη ή έργα, αναφέρουμε ότι ενώ το μόνο έργο για να σωθεί ένας άνθρωπος (όπως ο ένας ληστής), είναι η μετάνοια και η πίστη εκ μέρους του στον Ιησού Χριστό, η φανέρωση όμως της σωτηρίας, όπως και η διατήρηση της, γίνεται μέσω των καλών έργων. Διαβάζουμε σχετικά: **«Αλλ' ότε εφανερώ θη η χρηστότης και η φιλανθρωπία του Σωτήρος ημών ν Θεού,**

ουχί εξ έργων δικαιοσύνης τα οποία επράξαμεν ημείς , αλλά κατά το έλεος αυτού έσωσεν ημάς διά λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινίσεως του Αγίου Πνεύματος, το οποίον εξέχεε πλουσίως εφ' ημάς διά Ιησού Χριστού του Σωτήρος ημών ν, ίνα δικαιωθέντες διά της χάριτος εκείνου, γείνωμεν κληρονόμοι κατά την ελπίδα της αιωνίου ζωής. Πιστός ο λόγος, και θέλω ταύτα να διαβεβαιώις,

διά να φροντίζωσιν οι πιστεύσαντες εις τον Θεόν να προΐστανται καλώ ν έργων. Ταύτα είναι τα καλά και ωφέλιμα εις τους ανθρώ πους

»

(Τίτον, γ΄: 4-8),

«Τι το όφελος, αδελφοί μου, εάν λέγη τις ότι έχει πίστιν, και έργα δεν έχη; Μήπως η πίστις δύναται να σώσῃ αὐτόν; Εάν δε αδελφός ἢ ἀδελφή γυμνοὶ υπάρχωσι, και στερῶνται τῆς καθημερινῆς τροφῆς, και εἴπῃ τις ἐξ' ὑμῶν πρὸς αὐτούς, Ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, θερμαίνεσθε και χορτάζεσθε, και δὲν δώσῃτε εἰς αὐτούς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ σώματος, τι το όφελος; Οὕτω και ἡ πίστις, εάν δὲν έχῃ έργα, νεκρά εἶναι καθ' ἑαυτήν»

(Ιακώβου,β':14-17) ,

«Εάν λοιπόν πεινά ὁ ἐχθρὸς σου, τρέφε αὐτόν, εάν διψά, πότιζε αὐτόν· διότι πράττων τούτο θέλεις σωρεύσει ἀνθράκας πυρός ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ»

(Ρωμαίους,ιβ':20).

Ἔτσι λοιπόν,

ὁ χριστιανὸς ἔχει ἔργα πίστεως, με τὰ ὁποῖα φανερῶνεται ἡ νέα καθαρὴ και φωτεινὴ ἐν Χριστῷ ζωὴ του.

Για τὴν ἐλπίδα, ἀναφέρεται: **«Διότι με τὴν ἐλπίδα ἐσῶ θῆμεν· ἐλπίς δὲ ἥτις βλέπεται, δὲν εἶναι ἐλπίς· διότι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον βλέπει τις, δια τι και ἐλπίζει; Εάν δὲ ἐλπίζωμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν βλέπομεν, δια τῆς υπομονῆς περιμένομεν αὐτό»**

(Ρωμαίους,η':24). Τὴν ἐλπίδα προσπαθοῦμε να τὴν ἔχουμε πάντοτε στὸν Κύριο, εἴτε ἀφορὰ ἀπάντησιν σε αἰτήματα, εἴτε σε διωγμούς, εἴτε σε διάφορες δοκιμασίες, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ὁποίων, ἐλπίζουμε και περιμένουμε με υπομονή, ὁ Κύριος να ἐπέμβῃ και να κάνει ἐκβασή. Ἡ πίστις συνδέεται με τὴν ἐλπίδα:

«Δικαιωθέντες λοιπόν ἐκ πίστεως, ἔχομεν εἰρήνην πρὸς τὸν Θεόν δια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δια τοῦ ὁποίου ἐλάβομεν και τὴν εἰσοδὸν δια τῆς πίστεως εἰς τὴν χάριν ταύτην εἰς τὴν ὁποῖαν ἰστάμεθα· και καυχῶ μεθα εἰς τὴν ἐλπίδα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Και οὐχὶ μόνον τούτο, ἀλλὰ και καυχῶ μεθα εἰς τὰς θλίψεις· γινώσκοντες ὅτι ἡ θλίψις ἐργάζεται υπομονήν, ἡ δὲ υπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπίς δὲν κατασχύνει, διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκκεχυμένη ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν δια Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος εἰς ἡμᾶς»

(Ρωμαίους,ε':1-5). Ὁ ἀπόστολος Παῦλος που τὰ γράφει αὐτὰ δια Πνεύματος Ἁγίου, πέρασε νικηφόρα πολλές δοκιμασίες και θλίψεις στὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ του και γι' αὐτό ἀποτελεῖ για μας παράδειγμα πρὸς μίμησιν, ὥστε να διατηρήσουμε και ἐμεῖς τὴ πίστιν μας μέχρι τέλους και να μὴν ἀποκάμουμε. Μόνον με αὐτὴ τὴν προοπτικὴ μπορούμε να καυχώμαστε στὶς θλίψεις διότι γνωρίζουμε ὅτι μέσω αὐτῶν ὁ Θεὸς ἐργάζεται τὴν υπομονὴ μέσα μας, ἡ δὲ υπομονὴ οἰκοδομεῖ δόκιμο χαρακτήρα ἐντὸς μας και ὁ δόκιμος χαρακτήρας ἐργάζεται τὴν ἐλπίδα στὴν ἐκβασὴ τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐλπίδα δὲν θα μείνῃ ἀναπάντητη, γιατί ὁ Θεὸς ἤδη ἔχει δώσει τὴν ἀγάπην Του μέσα στὶς καρδιές μας, δια τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου που μας ἔδωσε.

Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ κεντρικὸς ἀξονας πάνω στὸν ὁποῖο «κρέμεται» ὅλη ἡ Γραφή. Δυο εἶναι οἱ μεγαλύτερες ἐντολές: **«Και θέλεις ἀγαπᾶς Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, και ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, και ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, και ἐξ ὅλης τῆς δυνάμεώς σου και θέλεις ἀγαπᾶς τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν»**

(Μάρκος,ιβ':30-31). Ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης ἀναφέρει τὸν ὀρισμὸ τῆς ἀγάπης:

‘Διότι αὕτη εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τὸ να φυλάττωμεν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ και αἱ

εντολαί αυτού βαρείαι δεν είναι'

.(Α' Ιωάννου, ε':3). Ο απόστολος Παύλος περιγράφει επακριβώς τα χαρακτηριστικά της γνήσιας αγάπης που ο Θεός δίνει σε μας στο ιγ' κεφάλαιο της Α' Κορινθίους επιστολής και τελειώνει αναφέροντας ότι η αγάπη είναι μεγαλύτερη από τη πίστη και την ελπίδα γιατί όταν θα πάμε κοντά στον Κύριο, δεν θα χρειαστεί να πιστεύουμε ή να ελπίζουμε διότι θα τον δούμε, ενώ αυτό που θα μένει αιώνια είναι η αγάπη που θα έχουμε για Αυτόν και για τον πλησίον μας. Αμήν!